

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 209. Quid sint precariæ seu precaria, & in quo differant à precario.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

finiatur, si donatarius vel emptor eam revocet, uti potest *c. fin. h. t.* invito enim novo domino res illa amplius possideri nequit etiam naturaliter tantum ab eo, cui precario concessa fuerat, aut etiam is eam amplius sine possessione detinere potest. Ubi autem novus dominus eam non revocet, tunc ab eo res precario haberi censentur, intellige, etiam absque nova positiva ejus concessione. *cit. c. fin. L. questum. §. 2. ff. h. t.* Molin. *cit. d. 298. n. 19.* Haunold. *Tom. 4. de 7. §. 7. tr. 10. n. 772.* Pirh. *h. t. n. 9.* Wiestn. *n. 11.* Sed quid, si dicatur, quod emptor ante actualem traditionem rei sibi factam à venditore, adeoque nondum apprehensione naturali illius (quippe quæ non erat apud venditorem, sed apud illum, cui res à venditore precario concessa) non erat dominus rei juxta *L. traditionibus. C. de part. s.* adeoque ei etiam invito, is, cui res concessa, precario eam retinere poterat, sed neque emptor possessionem naturalem, aut etiam puram detentionem habitam ab alio revocare potest. Ad hoc minus bene responderi ab Abb. *in c. ult. h. t. n. 8. §. 9.* censet Pirh. *l. c.* dicendo, posse dominium unâ cum possessione transferri à venditore in emptorem sine reali traditione per viam constituti juxta *L. quadam. ff. de rei vind.* nimirum ubi is constitueret & declararet, se deinceps velle possidere nomine emptoris, sive simpliciter, sive ut custos & commodatarius, vel etiam precario. Eò quod id quidem verum sit, ubi venditor rem possideret & naturaliter & civiliter, sed ubi solum civiliter possideret, intelligi nequeat, qualiter, dum rei possessio naturalis vel etiam detentio non est apud ipsum, sed apud alium, possit se constituere nomine emptoris velle possidere naturaliter. Aptius verò responderi censet, dicendo, hunc esse casum specialem, in quo dominium transferri possit, possessione non existente penes alienantem, sed penes alium. V. g. cui res precario concessa; ita tamen, ut & tunc intervenire debeat aliqua traditio, dum nimirum is constituit & declarat, se rem illam habere ab emptore precario tanquam à domino, & hac ratione fore veluti novam quandam precarii concessionem. Ex qua tamen responsione id sequi videtur, quod sicut, si talis constitutio fieret infcio, aut non ratificante, sed renitente, emptore, ea non sufficeret, ut intervenisse censetur traditio quadam, ita nec fieret ab eo precarii nova concessio. Adeoque ut ea ab illo fieri possit, opus tunc esse reali traditione, ademptâ à venditore ei, cui precario ab illo concessa, possessione reali aut detentione rei. De cætero secus est in successore universali seu hærede, in quo continuatur, seu non interrumpitur precarium, sed censetur ab eodem haberi licet recipiens ignoret eum hæredem esse; eò quod hæres censetur eadem cum defuncto persona, dominiumque rerum omnium bonorum ac jurium defuncti ab eo acquiri per solam aditionem hæreditatis citra eorum apprehensionem & naturalem possessionem juxta *L. cum hæredes. ff. de acquir. possess.* Pirh. *l. c.*

Quest. 209. Quid sint precariæ seu precaria, & in quo differant à precario?

R Esp. Precaria (quarum usum aliàs ferme de jure civili incognitum, quamvis Barb. *in collect. ad h. t. n. 7.* cum quo ad substantiam hoc jure cognitum fuisse dicat Arg. *L. jubemus. §. sanè. de SS. Eccles.* hodie tamen in Germania non incognitum, cum & hodie ibidem confici soleant libri preciariorum, maximè ab œconomis monasteriorum, testatur Muller. *h. t. ib. 150. lit. d. in fine.* citatis aliis. Fuisse etiam frequentem olim, in Gallicana præsertim Ecclesia, ostendit Wiestn. *h. t. n. 1.*) sunt contractus Jure Canonico inductus (& non à Prælatibus ecclesiarum excogitatus in fraudem SS. Canonum prohibentium rerum Ecclesiæ alienationem ut perperam Calvinus in *suo lexico. v. precaria.* Sed in utilitatem Ecclesiæ, ut patebit ex mox dicendis) quò roganti alicui jus utendi fruendi aliqua ecclesiastica immobili sine certa pensione aliove onere in perpetuum vel ad vitam recipientis vel concedentis, aut aliud longum tempus, vel ad quinquennium (qualiter eas regulariter concedi, ne ex loginquitate Ecclesiæ oriatur præjudicium, ait Muller. *l. c. circa finem*) conceditur ea lege, ut singulis quinquenniis renovetur, & elapso concessionis tempore cum omnibus suis incrementis ad ecclesiam revertatur, & ante illud tempus revocari nequeat. ita ferè ex communi magisque recepto sensu AA. desumpto ex *c. 1. h. t. §. 5. caus. 10. q. 2.* describitur precaria:

2. Dicitur primò: *est contractus*: sumendo nimirum in hac descriptione precarias pro ipso actu, quo conceduntur; quamvis etiam sumi possunt pro ipso jure, quod conceditur, & tunc dici cum Lauterb. *ad ff. h. t. §. 2.* quòd sint jus utendi fruendi concessum &c. Dicitur contractum nominatum; cum habeat nomen distinctum ab aliis contractibus, & sic dari ex eo debeat actio præpter rationem specialem & certam formam à lege canonica illi datam, ait Barb. *l. c.* Dicitur secundò: *roganti*: non enim minus pro earum forma requiritur interventus precum, quàm in precario; cum vel ipsum nomen non secus ac illud sortiantur à precibus, aut etiam, ut Wiestn. *h. t. n. 13.* à Charta Ecclesiæ porrecta, quæ precaria vel precatoria dicebatur, & rerum ecclesiasticarum precariæ concessionis postulationem continebat. Dicitur tertio: *jus utendi fruendi*, ut Reiffent. *h. t. n. 10.* Lauterb. Muller. *LL. cit.* & alii. adeoque plus continet quàm precarium, quo solus usus conceditur. Dicitur quarto: *re immobili*: puta prædio, fundi &c. in quo quoque differt à precario, quod etiam se extendit ad res mobiles, ut Reiffent. *l. c.* Wiestn. *h. t. n. 16.* Pirh. *cit. n. 10.* Unde dum hic immediate ante dicit, precarium esse contractum, in quo res mobilis conceditur, videtur esse error librariorum. Dicitur quinto: *ecclesiasticæ*, quia constituitur ab Ecclesia super bonis ecclesiæ donatis, aut aliter ab ea comparatis & possessis. Et sic solum ab Ecclesia in rebus ecclesiasticis celebrari, ait Barb. *l. c. n. 7.* Dicitur sexto: *sub certa pensione vel onere, vel sine eo*; cum concedatur quandoque remunerationis gratiâ, quæ videatur tale onus excludere. Et in hoc iterum differt à precario, quod gratis & sine onere concedi debet; cum, ut dictum, sit actus liberalitatis mera. Wiestn. *num. 16.* & alii. Dicitur septimò: *conceditur vel in perpetuum*; ut Pirh. Lauterb. Mull. *LL. cit.* Molin. *tr. 2. de 7. §. 7. d. 298. n. 20.* Qui tradit, precarias posse esse perpetuas, & olim fuisse tales, arguitur ex decreto Joannis IX. quo teste Baronio ad annum Christi 904. statuit, ne saltem impofterum essent tales. Uti etiam à Gregorio VII. & demum ab Urbano II. teste Gonz. *in c. 1. h. t. n. 10.* apud Wiestn. *n. 15.* statutum, ut renovarentur singulis quinquenniis, ne præsumerentur perpetuæ. Dicitur octavo: *vel ad tempus vita recipientis*; circa quod notat Wiestn. *n. 14.* ex Gonz. *l. c. n. 9.* quòd si is, qui donavit res suas ecclesiæ, earum usum fructum peteret, per precariam ad vitam illius concedi solere, dum aliàs precariæ rerum ab

Ecclesia

Ecclesia aliunde comparatarum non nisi ad quinquennium aut aliud tempus determinatum concedi soleant. In quibus iterum differunt à precario, quod regulariter non nisi pro indeterminato tempore, & quidem semper revocabiliter conceditur. Dicitur nonò: *hac lege, ut singulis quinquenniis interpositis iterum precibus renovetur*: intellige, si facta ad tempus quinquennio longius juxta *c. 1. h. t. & c. 5. caus. 10. q. 2.* Idque licet non præscribatur unquam res per precarium concessa. Reiff. *h. t. n. 21.* ad concessionis & domini penes Ecclesiam remanentis memoriam conservandam, & ne res aliàs, hæc memoria deficiente penitus ab ecclesia alienata censeatur juxta *c. loquiquitate. 12. q. 2.* Abb. *inc. 1. h. t. n. 3.* Barb. *h. t. n. 8.* Gonz. *l. c. n. 4.* Pirh. *h. t. num. 13.* Wiestn. *n. 17.* Et nisi quinquennalem hanc renovationem petat is, cui precaria concessa, jure suo cadit, non secus ac Vasallus feudum accipit, si à novo domino non petat investituram juxta *feud. l. 2. c. 1. §. 1.* Abb. *l. c. n. 5.* Barb. *l. c. n. 10.* Pirh. *l. c. contra Gl. in idem c. 1. v. quinquennio.* ubi, quòd precariæ etiam elapso quinquennio renoventur, si dominus patiat eum, cui concessa precaria, permanere in possessione. Verùm contra hoc est, quòd dum ultra patientiam requiritur aliquid, ut in proposito, non sufficit patientia, eaque nihil operatur. Barb. *ad c. 1. h. t. n. 6.* Pirh. *cit. num. 13.* esseque in hoc differentiam à precario patet; cùm hoc citra necessitatem petendi renovationem sui perseveret. Dicitur denique, quòd precaria ante præfixum ei tempus revocari nequeat, intellige, à successore (cujus contrarium est in precario) nisi tamen concessio precariæ factæ irrationabiliter & indebitè in damnum ecclesiæ; tunc enim à successore revocari potest. Uti etiam tunc revocare potest & debet precariam ipse Prælatus, qui eam irrationabiliter concessit, pro ut statuitur. *c. de precariis. h. t.* Barb. *ibid. n. 1.* Idque, ut dicitur ibidem, etiam si pœna adjecta esset tali contractui, seu statuta non servanti illum, seu revocanti precariam; eam ad eam non obligetur. Siquidem, dum contractus est invalidus & rescindendus, quia est in ius contra jus, seu jure illi resistente, qualis est dicta concessio facta in damnum Ecclesiæ, pœna ei adjecta non valet, sed corrumpit, corrumpente principali, nempe contractu, cui est accessoria, & cuius naturam sequitur juxta *Reg. jur. 42. in 6. & Gl. in cit. c. de precariis. v. pœna.* de quo vide Barbof. *in cit. c. n. 4. & 5.*

Quest. 210. In quo precaria differat ab emphyteusi?

R Esp. Ab emphyteuti, cui aliàs valde similis est, & affinis differt in sequentibus. Primò, quòd emphyteusis non requirit essentialiter preces, seu constituatur ad rogatum emphyteuta. Secundo, quòd emphyteusis non constituatur gratis, sed essentialiter non nisi sub pensione aliqua vel onere. *l. 1. C. de jur. emphyt.* Barb. *l. c. n. 9.* ubi etiam, quòd precaria pensionem non patiat; quia solus usus fructus in remunerationem ad preces conceditur; & quod *gl. 1. & 2. in c. sape. 12. qu. 2.* & Valasc. falso existiment, in precaria pensionem annatim esse solvendam sicut in emphyteusi. Quòd si tamen etiam quandoque in precaria veniat pensio aliqua quot annis solvenda, ut alii; in hoc tamen adhuc differt ab emphyteusi, quòd id precariæ quàm tali seu in genere spectata sit veluti per accidens; cùm ea etiam gratis constitui possit. V. g. laico vel clerico benemerito, vel pauperi aut peregrino, concedendo ei liberaliter possessionem aliquam seu fundum

utendum fruendum. *c. clerici. 16. q. 3.* quæ tunc est donatio quædam usus fructus, à quo non differt, nisi quòd certo tempore egeat renovatione. Pirh. *cu. n. 13.* Tertio & potissimum differt ab emphyteusi, quòd hæc non exigat renovari singulis quinquenniis, etsi ad longum tempus constituta.

Quest. 211. An ad concessionem precariarum requirantur solennitates juris?

R Esp. Affirmativè; dum enim per eas jus utendi fruendique in beneficiarium ad longum & quandoque ad totius vitæ tempus, & quidem irrevocabiliter concedatur seu transferatur, sunt species quædam alienationis rerum Ecclesiæ. Laym. *de reb. eccl. non alien. thes. 91.* Pirh. *h. t. num. 15. in fine.* Wiestn. *n. 20.* Reiffent. *n. 15.* Adeoque sicut ceteræ alienationes rerum ecclesiæ, & in specie etiam locatio ultra triennium, sine solennitatibus juris fieri prohibentur, sic etiam precariæ, si concedantur ultra triennium, uti communiter concedi solent. Zoëf. *h. t. n. 1.* Engels. *n. 4.* & AA. citati cum communi. Ita etiam, ut sine iis vel absque legitima causa, adeoque irrationabiliter à Prælati factæ ab eorum successoribus jubeantur revocari. *c. precaria. h. t.* E contra sicut ad locationem, si non fiat ultra triennium, non requiruntur solennitates juris juxta *Extrav. ambitiose.* ita nec ad concessionem precariorum, si non fierent ultra triennium, non requiritur consensus superioris aliæque solennitates, modò interveniat rationabilis causa. Barb. *ad c. 2. h. t. n. 4.* Qui tamen etiam asserit ibi, dum precaria conceditur ad longum tempus, non requiri solennitates, sed à solo Prælato posse fieri, eò quòd per illam non transferatur dominium, ne quidem utile, sed solum commoditas & usus fructus juxta *l. 2. §. ult. C. de SS. Eccles.* citatque pro hac sententia Bartolum, ut ait, communiter receptum in *L. codicillis. §. instituto ff. de legat. n. 4.* Bero. *in c. nulli. de reb. eccl. non alien. n. 32.* Molin. *de primogen. l. 1. c. 21. à n. 24.* Valasc. *de jur. emphyt. q. 18. in princ. & n. 9.* Sed neque requiruntur consensus Capituli vel superioris aliæque solennitates in renovatione quinquennali precariorum, sed sufficit Prælati autoritas; eò quòd hæc renovatio non sit nova concessio, & insuper reddat conditionem ecclesiæ meliorem, dum introducta ad conservandum ejusdem dominium. Imol. *in c. 1. h. t.* Barbof. *l. c. num. 10.* Laym. *l. c.* Pirh. *n. 14.* Wiestn. *n. 19.* qui hoc ipsum confirmat paritate feudi, dum licet Prælati res Ecclesiæ infeudare sine solennitatibus prohibeatur, non tamen prohibeatur feudum antiquum renovare sine solennitatibus in prima infeudatione requisitis; cùm neque jura, neque juramentum de non alienando tali renovationi feudi obstant, sicut obstant primæ infeudationi.

Quest. 212. Quando & qualiter expirat precaria?

R Esp. Expirat ea per mortem illius, cui concessa, si ei ad vitam illius concessa; secus, si etiam concessa pro hæredibus illius. Item per mortem concedentis, si ad vitam illius concessa, secus, si absolute concessa. Item si pro tempore definito concessa, expirat eo elapso. Intra tamen illud revocari nequit juxta dicta. Ac denique, dum ad longum tempus concessa, expirat statim post primum quinquennium, si eo elapso non fuerit renovata secundum dicta.